

Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

Vastakulttuurien kasvattaminen

Anonyymi

Anonyymi
Vastakulttuurien kasvattaminen

Haettu 17.8.2012 osoitteesta:
<http://takku.net/article.php/20081102121338963>
Growing Counter-Cultures (Do or Die #10).

fi.theanarchistlibrary.org

Sisältö

Suunnistamista yhteisöllisessä autiomaassa	6
Laajenna kulttuurikeidasta	7
Espanjan anarkistinen vastayhteiskunta	8
Työväen kadonnut rakkaus	11
30 vuotta väliaikaisia vastakulttuureja	12
Tilan avaaminen	14
Muutoksen muuttaminen	16
Vastavallankumous	17
Ylimääräinen painolasti	20
Joitain ehdotuksia	22
Yhteyden rakentaminen toisiimme	24
Yhteyden rakentaminen maahan	25
Yhteenvedo: Kasva ja elä	27

tehtävä, silti sen vaihtoehto on paljon pahempi: tyhjiyden aallon hyväksyminen, joka kuluttaa lajit ja ihmiset, samalla kun riisuu meiltä arvokkuuden.

Vastakulttuurimme päämäärä tulisi olla täydellinen yhteisöllinen muutos – vallan kumous. Se että vallan kumous on äärimmäisen epätodennäköinen (turha teeskennellä muuta), ei pohjimmiltaan kyseenalaista tarvetta vastakulttuurien kasvulle. Vastakulttuurit eivät ole pelkästään tulevaisuuden uusia maailmoja, vaan nykypäivän parakkeja ja turvapaikkoja.

—
Suomentajan huomautuksia

[I] Pitkin alkutekstiä käytettävä termi on (r)evolution, jolla viitataan sekä vallankumoukseen, että evoluutioon. Koska vastaava sanaleikki ei ole suomenkielessä suoraan mahdollinen, käytän tässä termiä ”vallan kumous” tietoisesti erikseen kirjoitettuna suomenkielisenä sanaleikkinä.

[ii] Pitkin tekstiä on ”libertarian” ja ”libertarianism” suomennettu ”vapaudelliseksi” ja ”vapaudellisuudeksi”, sillä ”libertaari” ei oikein suomenkielisessä nykykeskustelussa sano mitään ja antaa herkästi mielleyhtymiä kapitalistiliberaaleihin, joskin tuo ”vapaudellinen” on myös aika ympäröivästä ilmaistu.

[iii] ”Traveller”. Tarkoittaa kulttuuria, jossa asutaan asuntovainuissa, -autoissa ja muissa yksinkertaisissa liikuteltavissa asumuksissa ilman pysyvän kiinteää paikkaa, usein 5-30 asumuksen ryhmissä.

[iiii] kyseessä on tämän neliosaisen sarjan toinen luku: ”peukalo padossa”.

[iiiii] Tässä viitataan koko kirjoituksen ensimmäiseen osaan ”Recent Pre-History”, joka tarkastelee brittiläisen radikaalin ympäristöliikkeen historiaa 90-luvun alusta 2000-luvun alkuun.

Meidän täytyy käynnistää eläviä, rakastavia ja taistelevia vastakulttuureja, jotka kykenevät ylläpitämään kapinaa sukupolvien yli. Meidän täytyy yrittää elää ekologisten ja vapaudellisten periaatteidemme mukaisesti, niin yhteisöllisessä kamppailussa kuin jokapäiväisessä elämässä. Vastakulttuurimme täytyy olla ekologisen anarkian pilkahduksia – lannoitetta kollektiivisen mielikuvituksen kasvulle. Tämän tehtävän toteuttamista tarvitaan muiden toteuttamiseksi pitkällä tähtäimellä. Vastakulttuurien täytyy olla tukikohtia, joista käsin tehdä ’peukalo padossa’ -tempauksia, ja tukea kapinoita ytimen ulkopuolella. Kriisien aikoina niiden tulee toimia päättäväisesti autoritaarisia ryhmiä vastaan. Vastakulttuurien lopullinen päämäärä tulisi olla täydellinen yhteisöllinen muutos – vallan kumous.[i]

”[Anarkistinen yhteiskunta] tuskin tulee sitä kautta että eristyneet ryhmät talsivat vastarinnan polkua vastarinnan itsensä takia. Jos emme aivan ensiksi voi vapaudellisia[ii] yhteisöjä luomalla todistaa anarkismin toimivuutta, emme koskaan tule saamaan tarvitsemaamme kriittistä määrää tukea, sillä työläisten massat ottavat ennemmin vaikutteensa autoritaarisesta propagandasta...”

”[Yksi] syy vapaudellisen yhteisö- ja työrakenteen kehittämiseksi on siinä, että se on suojamuuri autoritaarisia ryhmiä vastaan multistusten koittaessa. Jos emme ole vielä oppineet Venäjän ja Espanjan vallankumousten virheitä, kun kommunistit hyökkäsivät raa’asti anarkismin vapautta vastaan, emme ansaitse selviytymistä liikkeenä. Lähdemme liikkeelle epäedullisista asemista autoritaariin ’tovereihimme’ verrattuna, ja ne tuhoavat meidät helposti uudestaan, ellei vapaudellisuuden versot ole jo valmiiksi puskemassa vanhan yhteiskunnan murenevien jäänteiden läpi.”

- Stuart Christie, Towards A Citizens Militia.

toinen Do or Dien tekijä.

Suunnistamista yhteisöllisessä autiomaassa

Asiat ovat menossa päin persettä. Ne ovat olleet menossa jo kauan (10 000 vuotta), mutta nyt se on muuttumassa vakavammaksi. Yhteisöllinen solidaarisuus on romahtamassa, ja ympäristöä tuhoetaan rajummin kuin koskaan aiemmin. Tarvitaan suunnanmuutos koko ihmiskunnalle. Meidän täytyy löytää toisemme, ja yhdessä löytää tiemme takaisin luontoon.

Meidän täytyy kokonaan purkaa tämä orjuuden ja riippuvuuden teknologinen verkosto, johon olemme syntyneet. Jotta planeetan jäljellä olevat metsät voivat pysyä pystyssä, maailman tehtaiden täytyy tulla alas. Tämän tehdäksemme meidän täytyy haastaa kaikista murhaavimmat hallitsevat luokat joita planeetta on nähnyt.

Nykypäivän politiikan rajoissa nämä ratkaisut ovat tietenkin toteuttamiskelvottomia ja käsittämättömiä. Sillä tuskin on väliä. Ympäristön hajoaminen on kovaa vauhtia tekemässä teollisen yhteiskunnan logiikasta epäolennaista.

Reformistiset manööverit muistuttavat tässä yhteydessä Titanicin kansituolien uudelleen järjestämistä. Maailmanlaajuinen vapaudellinen ympäristö- ja yhteisövallankumous, vaikka onkin äärimmäisen epätodennäköinen, on paljon realistisempi strategia maailmanlopun ja globaalien orjuuden kukistamiseksi, kuin kierrätys tai Sosialistisen Liiton äänestäminen.

Britannian vuoden 1997 Earth First! -tapaamisen yleiskokouksessa oli yksimielisyys siitä, että ”liike” näkee itsensä ympäristövallankumouksellisena verkostona.¹ Se oli merkittävä muutos verrattuna aikaisempaan radikaaliekologiseen näkökulmaan, jossa ei nähty mitään positiivisen yhteiskunnallisen muutoksen mahdollisuutta teollisen romahduksen tällä puolen.

Joten jos asetamme itsellemme päämääräksi vallan kumouksen edistämisen täällä ytimessä, miten aiomme toteuttaa sen? Puhum-

¹ Pelkkä tämän toivominen ei tee siitä totta. Saattaisi olla lähempänä totuutta sanoa että haluamme tulla ympäristövallankumouksellisiksi.

sängylle ja kävele ulos ovesta. Hoida puuntaimia, istuta kevät. Rakenna majoja, opettele käyttämään puukkoa. Älä mene töihin – rakastele metsässä.

3) Jatka ekologisia maakamppailuja

Britanniassa kamppailumme ympäristön ja villiyyden puolesta ovat voimakkaita kanavia ekologisen herkkyyden kasvulle. Kun elää maan kanssa sen puolesta, löytää suunnattoman voimakkaita yhteyksiä. Ikivanhat konfliktit nousevat avoimesti esiin, kun pimeässä heijastimillaan hohtavat kytät repivät puiden puolustajia. Toisella puolella omaisuus/valtio, toisella puolella viljeily, moninaisuus, vapaus. Luomalla näitä kamppailun tilanteita, myyttinen diskurssi särjetään sellaisella voimalla jota millään esseellä tai viisaalla fraasilla ei koskaan tule olemaan. Näiden paljastavien vallankumouksellisten hetkien vapauttaminen on jokaisen tekomme sydämessä. Jokaisella hajonneella harhakuulla astumme askeleen taaksepäin tyhjyydestä.¹⁷

Yhteenveto: Kasva ja elä

Uusien maan, vapauden ja rakkauden maailmojen puolesta tarvitaan sekä suudelmia että tuliaseita.

Vastuun ottaminen itsestämme ja lähimmäisistämme on pelottavaa. Kyse ei ole vain kytistä, pomoista, rikkureista ja köyhyydestä joka pakottaa ihmiset työskentelemään herralle. Kyse on tyhjän paperin herättämästä kauhusta. Meidät on koulutettu olemaan riippuvaisia kuvitelmissa ja käskyistä, ja olla uskomatta itseemme. Uusien maailmojen kasvattaminen ja puolustaminen on pelottava

Clear Blueprint for Black Liberation (New American Library, 1972).

¹⁷ ”Tai ehkä askel lähemmäksi epätoivoa ja hullujenhuonetta” -sanoo eräs

jelyn parissa, ja mikään toivo ekologisesta autonomias-
ta voi kasvaa vain tästä maayhteisöstä. Kokemus oman
ruoan kasvattamisesta on vallankumouksellinen.

Palstat voivat tarjota myös lähtöalustan niille, jot-
ka ovat päättäneet jättää kaupungin. Näillä pienil-
lä tilkuilla voimme pieniskoossa oppia monia niis-
tä taidoista, joita tarvitsemme jos haluamme kasvaa
ulos teollisuusriippuvuudestamme. Eri maaprojektien
kautta monet ovat keskuudestamme menneet ”takai-
sin maalle” viimeisen vuosikymmenen aikana. Monet
muut tulevat seuraamaan. Maaperän kutsua ei voi hu-
kutkaa liikenteen meluun.¹⁵

”Kaikki vallankumoukset taistellaan viime kädessä
maakysymyksestä” -Malcolm X¹⁶

2) Uudelleen villiintyminen

Mene katuvalojen ulottumattomiin ja liity tähtiin.
Kuule pimeys ja näe yön äänet. Opettele taitoja, sytytä
tulua. Löydä villiruokia. Istu hiljaa metsässä ja odota.
Opasta lapsia mudan ja hämähäkkien todelliseen riei-
muun. Ota retkeilykenkäsi pois ja koveta jalkapohja-
si. Riisuudu alasti auringossa ja lumessa. Pakkaa rink-
kaan kaikki mitä tarvitset viikonlopun retkelle, jätä se

¹⁵ Etäisyys maasta saattaa ajaa ihmiset hulluiksi kaupungeissa, maaseudul-
la etäisyys toisiin ihmisiin saattaa aiheuttaa saman vaikutuksen. Tästä syystä on
tärkeää, että ne jotka muuttavat maalle tekevät sen yhdessä ja/tai säilyttävät sään-
nölliset yhteydet muihin ihmisiin. Maan haltuunotto – laillisesti tai laittomasti
– tulisi nähdä vastakulttuurin laajentamisena, ei siitä pakenemisena. Lisää palsa-
tahistoriasta, metsäpuutarhuroinnista ja maakamppailusta, katso: 'Farmageddon:
Confronting Industrial Agriculture', *Do or Die* no. 7, s. 40

¹⁶ Lainaus Stokey Carmichaelilta (SNCC:n ex-pressalta) kirjassa Woodie
King and Earl Anthony (toim.): *Black Poets and Prophets: A Bold, Uncompromising*

me todella suuresta muutoksesta. Vasemmistolaiset haluavat vain
muuttaa pelin sääntöjä, ja jättää hierarkian, ideologian ja teollisuu-
den paikoilleen. Me taas haluamme lopettaa pelin ja aloittaa elä-
misen. Kun ne haluavat rakentaa työläisten valtaa (pääosin vasem-
mistolaisten entisten opiskelijoiden valtaa), me haluamme tuhota
vallan ja lakkauttaa työn. Tämä on massiivinen (joskaan ei massa-²)
hanke.

Myyttinen Vallankumous ei ole jotain joka vain tapahtuu
yht'äkkiä jonain päivänä sen jälkeen kun olemme kiillottaneet jo-
tain ideologiaa riittävän pitkään. Vallan kumous on prosessi, jota
toteuttaa yksilöt ja ryhmät, jotka ottavat takaisin sen mitä meiltä
on viety ja yhdessä löytävät voimamme ja luovuutemme uudelleen.
Välillä se tapahtuu asteittain, ja joskus taas valtavissa harppauksis-
sa suuremman kamppailun aikoina.

Laajenna kulttuurikeidasta

*”Jos aiomme todella muuttaa asioita, on joitain juttu-
ja mitä meidän täytyy tehdä: Meidän täytyy raken-
taa omat talous-, oikeus- ja yhteiskuntajärjestelmämme.
Meidän täytyy tehdä tämä kaikki samalla kun ylläpi-
dämme vastaavaa painotusta nykyisen kulttuurin ja sen
paskajärjestelmien tuhoamiseksi.” – Making Punk A Th-
reat Again³*

² Sivilisaatio tarvitsee sitä että meistä kaikista tulee kasvavassa määrin eris-
tyneitä yksilöitä, jotka voivat olla olemassa vain osana massaa. Autoritaariset
'vallankumoukselliset' ja reformistit puhuvat usein tarpeesta luoda 'massaliike'
muutoksen luomiseksi, silti vapaudellinen muutos tapahtuu vain 'jokapäiväises-
sä elämässä'. Kannattaa vilkaista pamflettia: *Anti-Mass – Methods of Organising
for Collectives*.

³ *Making Punk A Threat Again*, Profane Existence -lehti.

Vallan kumouksessa on kyse käytännöllisestä muutoksesta joka päiväisessä elämässä, luokkatietoisuudessa, solidaarisuudessa, rakkaudessa, sekä mielikuvituksessa.

Vallan kumous on uusien maailmojen luomisen evolutiivinen prosessi.

Ekologinen suora toiminta voi olla pelkkä jännä autonomialoma koulun lopettamisen ja työ-/perhe-elämään astumisen välillä. Jos se on kaikki mitä se tulee olemaan, niin sitten se on antanut minulle ja tuhansille muille joitain elämiemme kauneimpia, innostavimpia ja ihan vain oudoimpia hetkiä.

Joka tapauksessa, jos todella haluamme hajottaa tämän järjestelmän ja kasvattaa uuden maailman, meidän täytyy rakentaa sukupolvirajat ylittävä kulttuuri, joka voi ylläpitää meitä pitkällä ja vaikealla tiellämme.

Vapaudellisia ja ekologisia vastakulttuureja kasvattaessa on hyvä vilkaista menneisiin anarkististen vallan kumousten kokemuksiin. Ehkä paras läntinen esimerkki on Espanjan historiallinen anarkistiliike.

Espanjan anarkistinen vastayhteiskunta

Meillä anarkisteilla on taipumus fetisoida Espanjaa vuonna 1936. Aikoina jolloin kapinaa ei esiinny, kuten nyt, 'anarkismin kulta-aikaan' katsominen saattaa vakavasti häiritä tapoja pohtia ja toimia tässä ja nyt. Olemme kaukana Espanjan sisällissodan mullistuksista ja yhteenotoista. Espanjan kokemuksista voidaan kuitenkin oppia paljon – ei niinkään Aragonin taisteluhaidoista, kuin ne synnyttäneestä liikkeestä.

Yksinkertaistettu kuva näkee Espanjan sisällissodan alkamassa vuonna 1936 ja loppumassa Francon voittoon. Todellisuudessa vallan kumous oli alkanut vuosikymmeniä aiemmin. Francon yritys vallankaappaukseen, ja sitä seurannut sisällissota, oli rikkaiden (loputta onnistunut) yritys pysäyttää sellaisen kulttuurin kasvu, joka

ken – vastakulttuurien ja anarkian kaikista perimmäisin perusta.

3) Vastusta yhdessä, harjoittele yhdessä

Siinä missä vallan kumouksellinen kulttuuri voi pitää sisällään kaikkea kaalin kasvattamisesta hiphoppiin, kulttuuri ei kestä ilman aktiivista vastarintaa. Meidän täytyy aktiivisesti pitää huoli siitä että pikkujutut eivät hajota meitä, ja että isot jutut tuovat meidät yhteen. Arjen maailmassa voit tuntea ihmisiä vuosien ajan, niin että ei todella tunne heitä yhtä hyvin kuin päivän taistelun jälkeen.

Määrätietoisien vastarinnan teot rakentavat kollektiivista voimaamme, mutta meidän ei tulisi vain luottaa tapahtumiin, vaan harjoitella voimamme kasvattamista. Juokse lujempaa – mene lenkille kaverin kanssa. Hajota paremmin – opettele sabotaasitaitoja ennen kuin tarvitset niitä. Etsi suuntaa – lähde suunnistamaan yöllä. Kohota kuntoa – lopettakaa tupakointi yhdessä. Lyö lujempaa – sparraa ystävien kanssa. Voima on tarttuvaa.

Yhteyden rakentaminen maahan

1) Kasvata maayhteisöjä

1800-luvun taistelujen ja tuhopolttojen seurauksena kaikilla tulisi Britanniassa olla pääsy palstoihin, mutta kehittäjät tuhoavat satoja paikkoja joka vuosi. Tarvi-taan lisää suoraa toimintaa pysäyttämään tämä puutarhakelpoisen maan tuhoaminen. Britanniassa palstoilla puuhailee enemmän ihmisiä kuin varsinaisen maanvil-

Lista on todellisuudessa aivan liian pitkä käytäväksi läpi. En edes yritä listata mitä aineksia hyvät vastakulttuurit tarvitsevat – sosiaalinen evoluutio ja yksilölliset tilanteet hoitavat sen.

Kaksi merkittävintä tässä yhteiskunnassa esiintyvää jakoa, jotka meidän tarvitsee voittaa, on yhteyden katkeaminen toistemme välillä, ja maayhteytemme katkeaminen. On joitain ilmiöitä käytännön juttuja, joita voimme kehittyvänä vastakulttuurina tehdä juuri nyt.

Yhteyden rakentaminen toisiimme

1) Maanlaajuinen sosiaalikeskusten verkoston rakentaminen

Sosiaalikeskukset – jotka sijoittavat politiikan sinne minne se kuuluu, ystävyys – ovat avain elinkelpoisuuteen vastakulttuureihin. Sosiaalikeskukset ovat eri puolilla Eurooppaa anarkististen vastakulttuurien ytimessä. (Sama pätee sattumalta myös Irlannin tasavaltaisuuteen ja baskiseparatismiin.) Tämä prosessi on jo alkanut, ja tästä yhdestä organisaation teosta syntyy tuhat vastarinnan tekoa.

2) Lakkotaistelujen tukemisen valmistelu

Huolimatta taloudellisesta marginaalisuudesta (satunnainen työnteko, sossutuet, yksinhuoltajuus), piireilämme on paljon vasemmistoa parempi ansioluettelo lakkojen tukemisesta Britanniassa viimeisen 10 vuoden aikana. Liverpoolin satamatyöläisten luottamusmiestä lainatakseni: ”muut puhuvat, nämä tyypit tekevät!” Pieni määrä ajattelua saattaa huomattavasti helpottaa kykyämme käyttää suoraa toimintaa työpaikaltaistelujen auttamiseksi. Solidaarisuutta köyhien kes-

oli saavuttamassa verrattomat mittasuhteet eri puolilla maata. Kasvava luokkatietoisuus ja taisteluhenkisen työläisten organisoiminen (pitkästi) anarkistisiin liittoihin oli uppoutuneena sukupolvirajat ylittävään kulttuuriin, joka ei vain vastustanut, vaan myös korvasi suuren osan Espanjan valtion ja kirkon pyörittämää infrastruktuuria; he olivat kypsymässä liikkeeksi, jota olisi ollut lähes mahdoton tuhota, jos he olisivat saaneet vielä muutaman vuoden lisää aikaa. Oppimalla liikkeestä, jonka pois pesemiseksi Francon täytyi vuodattaa joellinen verta, voimme nähdä osia siitä mitä omana aikanamme täytyy tehdä.

Murray Boochin kirjoittaa seuraavaa loistavassa kirjassaan sisälissotaa edeltävästä anarkistiliikkeestä:

”Espanjan anarkistit jättivät jälkeensä kouriintuntuvan todellisuuden, jolla on huomattavaa merkitystä tämän päivän yhteiskunnalliselle radikalismille. Heidän liikkeensä ’sankarillisia vuosia’ 1868-1936 kuvaa kokeilujen kiehtova prosessi... [He] kehittyivät espanjalaisen yhteiskunnan sisällä hämmästyttävän hyvin järjestäytyneeksi alakulttuuriksi, joka vaali suunnatonta toiminnan vapautta...”⁴

”Käytännössä Espanjan anarkistit pyrkivät luomaan vanhan yhteiskunnan ’vastayhteiskunnan’. On helppo erehtyä luulemaan sitä ’vaihtoehtoyhteiskunnaksi’, joka eläisi kapitalismin rinnalla jonkinlaisena puhtauden ja vapauden saarekkeena. Mikään ei kuitenkaan voisi olla kauempana totuudesta. Espanjan anarkistit torjuivat selkeästi ’vaihtoehtoyhteiskunnan’ käsitteen, ja sen toiveet rauhanomaisesta jälleenrakentamisesta ja etuoikeutetusta asemasta yleisen kurjuuden maailmassa... Koska yhteisöllistä tai yksilöllistä vapautta ei voitu saavuttaa vallitsevan järjestyksen sisällä, he näkivät ’vastayhteiskunnan’ maastona, jossa luoda itsensä uudestaan vallankumouksellisina, ja poistaa osallisuutensa porvarillisen yhteiskunnan panoksiin... Byrokratia, valtio ja kirkko olivat anar-

⁴ Murray Boochin: *The Spanish Anarchists: The Heroic Years 1868-1936* (AK Press, 19XX) ISBN 187317604 X, s. 288

kistien verivihollisia; mitä tahansa vapaaehtoista kanssakäymistä näiden instituutioiden kanssa tuli välttää. Lapset lähetettiin liberaariin tai ammattiliiton kouluihin.”

”Missä tahansa [anarkistisella liikkeellä] oli merkittävää kannatusta, perustettiin Centro Obreroseja, jotka toimivat liiton päämajojen lisäksi kulttuurikeskuksina. Resursseistaan riippuen Centro Obrerot saattoivat tarjota lukemista, kirjoja, oppitunteja, sekä tapaamistilaa keskusteluille monista eri aiheista. Tällä instituutiolla oli syvällistä vaikutusta anarkistivaikutteisiin liittoihin kuuluneiden työläisten henkilökohtaiseen elämään... Ricardo Mella muistelee Sevillaa, ”jonka suunnattoman suureen Centro Obreroon mahtui tuhansia ihmisiä.”⁵

”Paljon tärkeämpää kuin satunnaiset vallankumoukselliset kannannousut, yksilölliset attentaatit [pomojen tai niiden käytyreiden salamurhat], tai pienten toveripiirien uhkarohkeat pakomatkat, oli Espanjan anarkistien kyky kutoa yhteen erittäin riippumattomat ryhmät (joita yhdisti näkökulmien lisäksi ’sosiaalinen juhlahenki’) suurehkoiksi yhtenäisiksi organisaatioiksi. Kyky järjestää ne tehokkaiksi sosiaalisiksi voimiksi kriisien syntyessä, ja kyky kehittää tietoinen spontaaniuden muoto, joka ruokki henkilökohtaisella aloitteellisuudella kaikista arvokkaimpia ryhmäkurin muotoja.”

”Tästä prosessista syntyi orgaaninen yhteisö ja keskinäisen avun tunne, mikä oli vertaansa vailla kaikkien tuon ajan työläisliikkeiden keskuudessa.”⁶

Olemme hyvin erilaisessa tilanteessa tänä päivänä, ja olemme varsin erilaisia ihmisiä. Espanjan vastakulttuuri ilmaisi siirtymäluokan yhteisöllisen maaseutumenneisyyden ihannetta, ja riipaisevaa sosiaalista nykyhetkeään.⁷ Silti meidän tulisi ottaa heidän esimerkistään inspiraatiota ja käytännön opastusta.

⁵ *Ibid.* s. 146

⁶ *Ibid.* s. 288

⁷ ’Maarahvas ja siirtymäluokka’ neljännen luvun lopussa kertoo enemmän tästä.

- Se tarkoittaa solidaarisuutta ryhmien välillä.
- Se tarkoittaa jatkuvaa tarkkaavaisuutta valtakulttuuriin sulautumista, patriarkaattia ja masennusta vastaan.
- Se tarkoittaa turvataloja.
- Se tarkoittaa yhdessä toimimista epämuodollisesti yhteisen päämäärän pohjalta. Kaverisi vuokraisäntä ei palauta takuuvuokraa – pieni kaveriporukan vierailu vuokraisännän luokse pitäisi riittää asian hoitamiseksi.
- Se tarkoittaa autoritaarisen sosialismin tuhoamista yleisesti, ja natsismin ja stalinismin tuhoamista erityisesti.
- Se tarkoittaa sitä ettemme salli itsemme hajota.¹⁴
- Se tarkoittaa harjoittelua.
- Se tarkoittaa yhdessä nauramista samalla kun taistelemme yhdessä.

¹⁴ Hyvä huomio toiselta Do or Dien tekijältä: ”Joillain tavoin en tykkää yhtään siitä ajatuksesta että ’henkilökohtainen on poliittista’, jota jotkut näistä ehdotuksista edustavat. Sen sijaan että kaikki sosiaaliset suhteet olisivat sulautuneena/alistuneena pääomalle, ne ovat sulautuneena vastakulttuurien/vallankumouksen rakentamisen tehtävään. Oletko ollenkaan ajatellut sitä että ihmiset saattavat hajota sen takia että he tajuavat etteivät yksinkertaisesti pidä toisistaan enää – ja saattaa olla haitaksi pysyä yhdessä ihan vain vallankumouksen vuoksi?” Aiheellisesti havaittu vaara. Tästä syystä on tärkeää kasvattaa todellisia kulttuureja, jotka koostuvat toisiinsa verkottuneista ihmiskokoisista ryhmistä. Hyvä esimerkki tästä on Newburyn ohitustien vastainen kampanja. Yksi syy sille, miksi se oli niin hyvä, oli siinä että se koostui yli kolmestakymmenestä leiristä – joista jokaisessa oli eri ilmapiiri. Eläminen monissa erilaisissa ryhmissä mahdollisti sen että pystyimme olemaan vahva väliaikainen heimo. Jos olisimme kaikki olleet osa yhtä *organisaatiota*, emme olisi koskaan pysyneet alkuunkaan yhdessä. ’Läheisyryhmät’ (lue: kaveriporukat!) kasvattavat vastakulttuurien yhtenäisyyttä erottamalla ihmisiä yhtä paljon kuin tuomalla heitä yhteen. Ja tässä toinen merkittävä ero autoritaareihin verrattuna. Suurissa organisaatioissa henkilökohtaiset riidat kanavoidaan kilpailuksi ylivallassa jäsenmassan suhteen.

ja tyhmimpiä – autoritaarisia dogmeja vastaan. Olemme esimerkiksi aivan oikein torjuneet suoralta kädeltä suuren osan (naurettavasta) puolueen rakentelusta ja organisaatiofetisismistä, mikä on tyyppillistä 'vallankumoukselliselle (HA!) vasemmistolle' erityisesti, ja kapitalismille yleisesti.

On olemassa vasemmistolaisuuden oppositiosuuntaus, joka on eri mieltä lähes kaiken sellaisen toiminnan kanssa, minkä tarkoitus on valmistella historiaa täyttäviä myrskyisiä aikoja. Sosiaalisen kriisin aikana usko pannaan 'proletariaatin vallankumoukselliseen impulssiin'. Tämän painotuksen teorian voi kuvata sanoilla 'yön aikana kaikki tulee olemaan kunnossa'. Historiasta on valitettavasti vain vähän esimerkkejä siitä että työväenluokka – kenestäkään muusta puhumattakaan – olisi jotenkin sisäisesti altis vapaudelliselle tai ekologiselle vallankumoukselle. Tuhansien vuosien autoritaarinen sosialisatio suosii pakkovaltaa, ja se on juurikin syy sille miksi vapaudelliset vastakulttuurit ovat niin tärkeitä.

Joitain ehdotuksia

Tähän tehtävään liittyy käytännön työtä paljon enemmän kuin kaikkiin muihin.

- Se tarkoittaa todellisten ystävyyksien kasvattamista, jotka voivat kestää taistelujen ja suhteiden myrskyt.
- Se tarkoittaa elämämme luomista niin ettei vanhemmuus ja aktivismi ole ristiriidassa keskenään, saati että niitä käsiteltäisiin toisistaan erillisinä.
- Se tarkoittaa ruoan kasvattamista palstoillamme ja maayhteisön rakentamista.
- Se tarkoittaa taistelun jatkamista työpaikalla silloin jos olemme pakotettuja töihin.

Britannian 1800-luvun teollisuusyhteisöissä syntyi samankaltainen – mutta merkittävästi erilainen – keskinäisen avun työväenluokkainen kulttuuri. Tämä kulttuuri pyrki vastustamaan teollisen järjestelmän tunkeutumista ihmisten elämien jokaiselle osaluokalle, ja oli puolustuksellisten työpaikkataistelujen kotiin sijoitettava kääntöpuoli.

Ihmiset pyrkivät lieventämään toisiinsa kohdistuvaa sairautta, lapsikuolemia, naisten menehtymistä synnytyksiin, ja jatkuvaa perustarpeiden puutetta. Suuri osa tästä oli naisten työtä, ja se oli mahdollista vain sukulaisuuden ja naapurustosuhteiden ympärille muodostuneiden verkostojen kautta, sekä työpaikoilla erilaisten ammattiliittojen, osuusyhdistysten, säästökassojen ja ystävyysseurojen kautta.

Monet radikaalit näkivät tässä eleyssä työväenluokkaisessa solidaarisuuskulttuurissa ei-kapitalistisen yhteiskunnan orastavan alun, mutta kiitos teollisuuden ja ideologian, se ei koskaan syleilyt vapaudellista kapinahalua samaan tapaan kuin Espanjan sukulaisensa; itse asiassa päinvastoin. Huolimatta – tai ehkä johtuen – niistä monumentaalisista virheistä mitä tehtiin, voimme oppia paljon brittiläisen työväenliikkeen yhä lämpimästä ruumiista.

Sen jatkuvuus verrattain viimeaikaiseen menneisyyteen alleviivaa sitä mitä monet vapaudelliset ovat sanoneet. Kuvitteellisen käsityvällä pintakiillon alla oleva vapaaehtoinen yhteistyö, keskinäinen apu, hoiva, solidaarisuus ja rakkaus on se mikä estää yhteiskuntaa luhistumasta. Tässä tosin meitä kiinnostaa joku vähän suurempi kuin pelkkä selviytyminen – vapaana eläminen.

Työväen kadonnut rakkaus

Britanniassa – teollisuuden syntypaikassa – siirtymäluokka syntyi paljon aikaisemmin kuin muualla. Kulkututtuaan katkerassa luokkataistelussa, Britannian köyhät sisäistivät teollisen logiikan ja syleilivät sosiaalidemokraattisia ajatuksia jopa jatkuvan taistelun

keskellä. Työväenluokka loi (marxilaisten sosialistien merkittävällä vaikutuksella) toivottoman reformistisen työväenliikkeen, joka puolestaan otti työväenkulttuurin keskinäisen avun, ja institutionalisoi sen hyvinvointivaltioksi.

Näin ollen siinä missä Espanjan työväenluokkaisesta solidaarisuudesta kasvoi anarkistinen vallankumous ja CNT, brittiläinen työväenluokkainen solidaarisuus tuotti hyvinvointivaltion ja työväenpuolueen. Sodanjälkeisessä työväenliikkeen 'kukoistuksessa' ja hyvinvointivaltion perustamisessa oli kyse valtion lähes täydellisestä otteesta työväenluokasta, ei toisin päin, kuten vasemmistolaiset haluavat uskoa.

Hyvinvointivaltio tuotti kapitalismille sellaista turvallisuutta, jonka turvin se pystyi aloittamaan laajenemiskauden, jolle ei löydy vertaa sitten 1800-luvun alun. Tuo laajeneminen on tuomassa elämää tuhon partaalle.

Viimeiset reilut 20 vuotta thatcherismia/uusliberalismia on nyt tuhonnut brittiläisen työväenliikkeen sukupolvien yli kestäneen kulttuurin. Raskaan teollisuuden väheneminen ja talouden uudelleenjärjestely on johtanut siihen että brittiläisen työväenliikkeen vanhat voimakeskittymät – kuten kaivokset, laivanrakennus, satamat ja kansallinen teollisuus – ovat mennyttä.

30 vuotta väliaikaisia vastakulttuureja

'Ensimmäisen maailman' ulkopuolella on nousemassa merkittäviä vastakulttuureja. Täällä kapitalismin ytimessä ei kuitenkaan ole sitten 'proletariaatin kukoistavien kulta-aikojen' ollut vallan

Velvollisuutemme mille tahansa vallan kumoukselliselle prosessille ei ole vallankumouksen tekeminen, vaan sellaisten vastakulttuurien kehittäminen, jotka voivat tehdä vallankumouksellisia.

Ihannetilanteessa vastakulttuureilla on riittävästi aikaa kehittyä kamppailun avulla pisteeseen jossa täysi vallan kumous käy mahdolliseksi. Sinä aikana ne kykenisivät kehittämään merkittävän aseistetun luokkavoiman, ja mahdollisesti kukistaa eliitin yritykset hukuttaa ne veriseen vastavallankumoukseen.

Historia tietenkin jättää vain harvoin ketään yksin suunnitelmiansa kanssa, ja tässä on kyseessä juuri sellainen tapaus. Pulmana on, kanadalaisen sotilashistorioitsijan sanoin:

"Vallankumoukselliset eivät itse asiassa tee vallankumouksia. Ammattimaiset agitaattorit, historian karmivat maanpakolaiset, ovat harvoin onnistuneet luomaan edes pienintä vallankumouksellista joukkoa. Parasta mitä he voivat toivoa, on saada vallankumouksen suunta hallintaan sitten kun se on alkanut. Koko juttu itsessään johtuu hallituksen yhtäjaksoisesta typeryydestä ja raaquudesta."¹³

Se, että 'vallankumoukselliset' eivät tee vallankumouksia, ei ole paha asia, kun otetaan huomioon se miten viime vuosisadan vallankumouksellisten toiveiden murskaajat olivat juuri niitä ihmisiä, jotka kuvailivat itseään vallankumouksellisiksi – kuten Leninin ja Hitlerin kaltaiset sosialistit. Suuri osa 'työtämme' vapaudellisina on estää näitä murhanhimoisia loisia ottamasta haltuun muutoksen aallonharjan suuntaa. Ei voida tietää miten kaukana olemme tämän vakavuusasteen kriiseistä, mutta sitä pohditaan kolmannessa osassa: Kriisiin valmistautuminen.

Kuljeskelemalla vallankumouksen kentällä (ainakin teoreettisesti), kohtaamme ylen määrin vasemmistolaisia ideologeja. Onneksi meidät on vapaudellisina rokotettu joitain kaikista tarttuvimpia –

¹³ Everstiluutnantti DJ Goodspeedin *'The Coup D'Etat'* on mielenkiintoinen, mutta pikkuisen outo. Löytyy kirjasta Adam Roberts (toim.): *Civilian Resistance as a National Defence* (Pelican).

Ranskan vuoden '68 epäonnistuminen johtui siitä, että tullessaan niin nopeasti, kapina ei koskaan todella mennyt vastustavan opposition yli positiiviseen sosiaalisen kasvuun ja puolustukseen.

Kun tarjolla oli sisällissota – verta ja kauhua – monet työläiset eivät pystyneet kuvittelemaan tulevaisuutta mikä olisi sen arvoista. He tiesivät myös ettei heillä ollut sisällissodan läpikäymiseen tarvittavaa luokkavoimaa. Vuosikymmeniä kestäneen vastakulttuurin puute ei jättänyt tehtaiden valtaajille mitään kouriintuntuvaa mitä puolustaa ja laajentaa, eikä riittävästi aseita millä se olisi voitu tehdä.

Ranskan työväenluokka oli täysin looginen, kun se alisti itsensä takaisin puoluepolitiikkaan, sen sijaan että olisivat lähteneet häviämään veristä tappelua. Monien radikaalien kyvyttömyys harkita huolellisesti tappelua – ja sen seurauksena nähdä aseistetun luokan keskeisyyttä vallan kumoukselle – kertoo eniten heidän omasta luokkataustastaan. Stuart Christie, pitkäaikainen brittiläinen anarkisti, Black Flag -lehden perustaja ja Francon salamurhan yrittäjä, pukee asian sanoiksi hyvin:

”Yksi sissisodan perimmäisistä säännöistä on levittää taistelua kaikkialle, elämän jokaiselle osa-alueelle. Jos anarkistisen vapauden siemeniä ei ole jo kylvetty, olemme tuomitut tuhoutumaan, välittämättä siitä miten hyviä sotilaalliset valmistelumme ovat.”¹²

Ylimääräinen painolasti

Huolimatta siitä että olemme avoimesti militantteja ja radikaaleja, kannamme mukana runsasta painolastia siitä poliittisesta ympäristöstä, josta monet meistä tuli ensi kertaa mukaan – yhden asian kampanjat. Kuten on toisaalla tuotu esiin, siirtymisemme ”vallankumoukselliseen politiikkaan” on usein tapahtunut painostusryhmän keinoin.

¹² *Towards a Citizens' Militia* (Cienfuegos Press, 1980).

kumouksellisia vastakulttuureja yhtä järjestyttävässä mittakaavassa kuin Espanjassa oli. Tämä ei ole mitenkään yllättävää, kun ottaa huomioon että Pariisin, Barcelonan ja Kronstadtin barrikadeja puolustanutta ’siirtymäluokkaa’ ei löydy enää ytimeistä.

60-luvun mullistusten jälkeen Britannia on nähnyt aikamoisen joukon anarkistisia/ekologisia vastakulttuureja, jotka ovat muodostumisensa jälkeen haihtuneet joko laiskuuteen, valtion tukahduttamistoimiin tai valtakulttuuriin sulautumiseen. Nämä omaehtoiset kulttuurit – talonvaltaus, feminismi, maankierrät[jiii], punk, takaisin maalle, ekologisen suoran toiminnan leirit, eläinten vapautus, anarkismi jne. – ovat kaikki olleet pääasiassa nuorisoliikkeitä, jotka ovat toimineet sosiaalihuoltoautonomian tarjoamassa huumaavassa (ja katoavassa) tilassa.

Ne ovat säilyneet väliaikaisina, koska ne ovat olleet pitkälti sukupolven sidottuja; ne ovat epäonnistuneet sovittamaan itseensä ikääntyvien jäsentensä muuttuvat tarpeet, tai sitten niillä ei ole ollut kykyä saada nuorempia sukupolvia osallistumaan. Yksi merkittävä poikkeus on ollut monisukupolvisiksi kehittynyt maankierrätäjien kulttuuri – tien päällä on tätä nykyä yhdessä kolme sukupolvea ’uusia reissajia’ erilaisissa asumuksissa. Valitettavasti maankierrätäjät ovat kokeneet valtion tukahduttamistoimia enemmän kuin ketkään muut – mikä on johtanut kymmenien tuhansien ihmisten lähtemiseen maasta.

Näiden vastakulttuurien väliaikainen luonne – vaikkakaan se ei mitätöi niitä – rajoittaa merkittävästi niiden laajuutta vallan kumouksellisesta näkökulmasta tarkasteltuna. Kamppailun kannalta on tärkeää ensin yhdistää nämä vapaudellisten sukupolvet, ja näin luoda monisukupolvisia vastakulttuureja.

Tietyllä tapaa olemme kulkeneet tätä tietä nyt muutaman vuoden ajan. 90-luvun inspiroivat tempaukset ovat tuoneet useita eri ikäryhmiä yhteen. Silti radikaaliekologiset piirimme säilyvät hyvin pitkälti ’18-30 kerhona’. [Kirjoitin äskeisen lauseen ensi kertaa noin neljä vuotta sitten, ja nyt voisi olla oikeampaa sanoa ’21-

33 kerhona'! Huolestuttavaa, jos kappaleen sisältö otetaan huomioon... hmmm.]

Tulevat vuodet osoittavat onko liikkeellämme sama kohtalo kuin trotskilaisilla (jotka muutamaa opiskelijaa lukuun ottamatta ovat pääosin viisissäkymmenissä, oltuaan parikymppisiä 60-70-lukujen mullistuksissa) – vuosi vuodelta kutistuva eristynyt poliittinen sukupolvi.

Monisukupolvisten vastakulttuurien luominen on välttämätöntä ihan vain verkostojemme selviytymisen kannalta.

Tilan avaaminen

Enemmän kuin mitään muuta, meidän täytyy avata tilaa, jossa vallan kumous voi kasvaa. On vaikeaa pitää itsemme järjestelmän vatsalaukussa niin ettemme sula sinne. Seuraavassa osiossa [iv] käsittelen biologista romahdusta, ja joitain tarvittavia askeleita sen haastamiseksi. Samalla kun sivilisaatio tuhoaa luontoa joka puolella maailmaa, se vuodattaa kuiviin myös sisäistä luontoamme. ("Parhaiten pidetty valtiosalaisuus on jokapäiväisen elämän kurjuus." -Raoul Vaneigem) Tämä yhä kiihtyvä henkinen hajoaminen on aiheuttamassa epideemistä masennusta, itsensä vahingoittamista ja väkivaltaa. Kun toivoa ei ole, alistetut tulevat aina kääntämään väkivaltansa itseensä ja toisiinsa. Ytimen ihmiset kääntyvät enenevässä määrin vahinkoa aiheuttavaan valheelliseen todellisuuspakoon: alkoholismi, huumeriippuvuus ja jopa uskonto on kaikki kasvussa. Nämä yleislääkkeet vain myrkyttävät yhteiskuntaa entisestään. Ne joilla ei ole toivoa, mutta ei myöskään kykyä huijata itseään, kääntyvät suurin joukoin todellisuuspakoon, joka ei itsemurhana ole pelkkää valhetta.

"Itsemurha on tällä hetkellä suurin yksittäinen alle 35-vuotiaiden miesten kuolinsyy... Tahti – kolme kertaa suurempi kuin samanikäisillä naisilla – on lähes kaksinkertaistunut vuoden 1971 jälkeen. Etenkin työväenluokkaiset miehet ovat riskiryhmää,

bonnessa, tehtaiden valtauksia, punaisia ja mustia lippuja auringonpaisteessa.

Vuoden '68 Ranskaa käytetään usein selityksenä idealeille siitä että spontaani vallankumous voi onnistua ilman tarvetta merkittävälle vallan kumoukselliselle valmistelulle. Itse asiassa Ranskan '68 epäonnistuminen todistaa päinvastaista.

Jokapäiväisen elämän tylsyydestä ja kurjuudesta syntynyt sosiaalinen kapina pyyhkäisi varoittamatta yli koko Ranskan. Presidentti De Gaulle sai sätkyn, ja epäillessään armeijan uskollisuutta pakeni Saksaan sijoitettujen joukkojen verrattain turvalliseen huomaan. Mahtavaa! Mutta aivan yhtä pian kuin kapina oli syntynytkin, se haihtui. Miksi?

On olemassa useita syitä – stalinistien ote liitoista yhtenä merkittävimpanä. Yksi usein huomiotta jätetty osatekijä oli De Gaullen ilmestyminen kansalliseen televisioon julistamaan käytännössä että: "jos haluatte sisällissotaa, niin minä annan sen teille".¹¹ Hän vakuutti suuren osan armeijaa olevan uskollinen hänelle, kun taas 'vallankumoukselliset' eivät voineet sanoa takanaan olevan yhtään armeijan joukkoja. Vaikka se ei ollut täysin totta (varusmiehet olivat muodostaneet toimintakomiteoita karkaamisten järjestämiseksi), se oli pääosin totta. Luotettuja yksiköitä laitettiin ympäri Pariisia, ja niitä valokuvattiin laajalti.

Kaduille lähti lähes miljoonan suuruinen taantumuksen voimien marssi. Tämän uhan edessä, ja punnitessaan tulevaa taistelua, suuri osa stalinistien jo valmiiksi hajottamaa työväenluokkaa ymmärsi oman heikkoutensa ja hylkäsi liikkeen. Kahakat jatkuivat tehtaisissa, mutta De Gaullen tv-esiintyminen oli todellinen käännekohta. Mielikuvitus on valtaa, mutta mielikuvituksen valta ei riitä silloin kun vastassa on valtion aseistettu mahti. Tarvitaan luokkavoimaa – aseistettua väkeä.

¹¹ Rene Vignet: *Enrages and the Situationists in the Occupation Movement, France, May '68*, ISBN 094606105X, s. 94

”Aidosti vallankumouksellinen ja tehokas kulttuuri (joka osoittaa realistisia, aitoja suunnitelmia, joiden päämäärä on vallitsevan vallan kaataminen) joutuu vallitsevaan valtakompleksiin sisäänrakennettujen automaattisten selviämisvaistojen hyökkäyksen kohteeksi. Se luo tarpeen vallan väkivallan torjumiselle. Antiteesi kuolee, jos sillä ei ole kykyä organisoida vastavoimaa neutralisoimaan vallitsevan vallan väkivaltaa. Vastassamme ei ole typeryksiä.” - George Jackson¹⁰

Rikkaat eivät tule kaihtamaan sotilaallisia keinoja yrityksissä tehdä tyhjäksi ja tuhota mitkä tahansa moninaisuuksien liikkeet, joilla on mahdollisuus kumota ja tuhota valta. Espanjassa, Unkarissa, latinalaisessa Amerikassa, Indokiinassa – yhteiskunnallisia uhkauksia ja valtion toteuttamia teurastuksia.

Verrattain rauhanomainen yhteiskunnallinen kamppailu ja rakentaminen on mahdollista vain tiettyyn pisteeseen asti – siihen pisteeseen, jolloin se alkaa vakavasti horjuttamaan eliitin valtaa.

On tietenkin kaikista todennäköisintä ettemme koskaan saavuta mitään, emmekä näin ollen myöskään tule saamaan valtiota toden teolla niskaamme. Joka tapauksessa, jos uskomme radikaalin sosiaalisen muutoksen olevan ylipäätään mahdollinen, meidän täytyy pohtia ja varautua vastatoimiin.

18. kesäkuuta 1999 Lontoon katujuhlissa levitettyssä lentolehtisessä luki: ”Työskentelyä riemun ja aidon juhlahengen eteen ei voida kunnolla erottaa valmistautumisesta yleiseen kapinaan”. Olen heikkona situationistiseen sanankäyttöön, mutta sambaryhmät ja hienot banderollit eivät vielä tee aseistettua miliisiä! Älkää ymmärtäkö väärin, tykkään hyvistä katujuhlista yhtä paljon kuin kuka tahansa parikymppinen; mutta puhutaan asioista oikeilla nimillä.

Tällaisista situojen iskulauseista on tullut yleistä radikaalitarua Ranskan 1968 tapahtumien myötä: mellakoivia opiskelijoita Sor-

¹⁰ George Jackson: *Blood in My Eye* (Penguin Books, 1975), s. 50. San Quentinin vankilan vartijat tappoivat mustien vapautusliikkeen soturi Jacksonin vain pari päivää kirjan valmistumisen jälkeen.

sillä heidän itsemurhien määränsä on neljä kertaa suurempi kuin niillä, jotka työskentelevä korkeakoulutetuissa ammattiteissa... jotkut uskovat lukujen olevan todellisuudessa paljon pahempia, sillä yhden ihmisen liikenneonnettomuuksien tutkiminen viittaa siihen, että osa niistä on voinut hyvinkin olla tarkoituksellisia.”⁸ Vaikkakin naiset – etenkin nuoret – tulevat miesten perässä ”onnistuneiden” itsemurhien suhteen, he johtavat miehiä selvästi itsemurhien yritysten määrässä.

Henkilökohtaisesti olen menettänyt jo liian monta ystävää kuolemalle, masennukselle ja huumeille. Monet heistä olivat hienoja sotureita, sekä rohkeita ja hyviä ihmisiä, jotka loistivat 90-luvun maakamppailujen aikana. Mutta sitten kun nämä taistelut, sekä ne synnyttäneet kulttuuri päättyi, heidän suojakilpensä maailmaa vastaan oli mennyttä. Ja pian oli mennyttä myös monet heistä – jos eivät ruumiissa niin sitten hengessä. Uskon että monille heistä maakamppailujen väliaikainen vastakulttuuri sysäsi vuosien ajaksi sivuun heidän alamäensä, joka EI OLLUT väistämätön. Tältä pohjalta uskon että vastakulttuurien kasvu voi jollain tapaa uudelleen synnyttää – ja ylläpitää – toivoa ja aitoa ihmiskäyttäytymistä. Mutta jos haluamme tehdä näistä kulttuureista (ainakin puoli-) Pysyviä Autonomisia Alueita, tarvitsemme kestäviä radikaaleja tiloja ja yhteisöjä. Jossain määrin olemme jo alkaneet tekemään tarvitsemiamme rakenteita (tai pääosin ostamaan, vuokraamaan tai murtautumaan niihin):

- **Yhteisöt:** Asumisosuuskunnat, asuntovaunualueet, suuret jaetut talot, maatilat, vallatut talot, suoran toiminnan leirit, maaprojektit.
- **Sosiaalikeskukset:** Vallatut tilat, klubit, kahvilat, infoshopit.

Voimamme on kyvyssä toimia itse, ja sitä kautta innoittaa muita toimimaan. Jossain määrin sekä Maataistelun kausi, että Globaalin

⁸ 'It's Good to Talk', *Observer Magazine*, 6.9.2002.

vastarinnan kausi[v] saivat alkunsa pohjimmiltaan hyvin pienestä ihmisjoukosta. Verkostojemme strategia on ollut voimauttaa toisia toistamaan tekojamme, sen sijaan että laajentaisimme itseämme. On sekä velvollisuus että nautinto elää ekologisia ja vapaudellisia periaatteitamme, ja jos teemme sitä niin johdonmukaisesti kuin mahdollista, uskon sen olevan varsin tarttuvaa. Suurin osa meistä jäi kuitenkin alunperin koukkuun toisten omistautumiseen ja sinnikkyyteen.

Samalla kun vastakulttuurien tulisi toimia osittaisina turvapaikkoina, meidän ei tulisi koskaan unohtaa hyökkäämällä tapahtuvan puolustautumisen tärkeyttä. SPK:n (70-luvun saksalainen aseistettu psykologinen 'itsetukiryhmä') sanoin: "Sivilisaatio: Tämä sairas yhteiskunta on tehnyt meistä sairaita. Annetaan kuolinisku tälle sairaalle yhteiskunnalle."

Muutoksen muuttaminen

Radikaalit valittavat liian usein muiden kyvyttömyydestä kohdata epätoivoinen muutostarve. Muutama vuosi sitten Jeremy Seabrook yritti monia radikaaleja haastattelemalla selvittää miksi he epäonnistuivat yhteiskunnan muuttamisessa:

"Meitä alkoi vaivata jaksoittain toistuva teema siitä että 'ihmisten täytyy muuttua'. Aloimme miettiä saattaisiko syy radikaalia muutosta kannattavien tahojen epäonnistumiselle olla siinä, miten vahvasti he kohtasivat sellaisten ihmisten vastarinnan, jotka olivat muuttuneet, joita oli pakotettu muuttumaan liikaa. Teollistamisen kokemus oli ollut pakotettua ja hetytöntä muutosta, ja on sitä edelleen. Jopa sellaiset valtiot, jotka ylpeilevät saavuttaneensa pitkälle edenneen kehityksen tason, jälkiteollisuuden, 'kehittyneisyyden', vaativat jatkuvasti kiihtyvää muutosta etuoikeutetulta väestöltään. Joten miksi meidän tulisi odottaa, että ihmiset jotka ovat

⁹ Trevor Blackwell ja Jeremy Seabrook: *The Revolt Against Change*, ISBN 0 0993 090 17, s. 3

viimeiset pari sataa vuotta lähes pelkästään muuttuneet, ottaisivat ilolla vastaan uudet muutoskehotukset? Tässä yhteydessä radikaalin projektien sydän tulee halusta säilyttää, suojella, turvata, pelastaa ja vastustaa."⁹

Kapitalistisessa ytimessä kehitys yksinkertaisesti nimetään uudelleen edistykseksi, ja maa heiluu jatkuvasti jalkojemme alla. Viimeisen kymmenen vuoden aikana ympäristön puolustamiseksi tekemämme 'peukalo padossa' -tempaukset ovat saavuttaneet valtavasti tukea. Samanlaisia mutta paljon hienovaraisempia prosesseja täytyy toteuttaa myös uhanalaisten positiivisten sosiaalisten suhteiden puolustamiseksi.

Meidän täytyy ensin juurruttaa itsemme niihin yhteisöllisiin ja ekologisiin käytäntöihin jotka ovat säilyneet hengissä. Meidän täytyy suojella niitä, laajentaa niitä, ja yhdistää ne esiin putkahtaviin vastakulttuureihin.

Tällä tavalla vallan kumouksellisen muutoksen perusta ei ole pelkästään 'radikaalien' edistämät 'uudet' suhteet, vaan ikivanhat radikaalit (alkuperäisessä merkityksessään) suhteet. Yksi esimerkki on viljelypalstat ja yhteys maahan, sekä niistä sikiävä autonomian tunne – mikä on jatkuvan kehittäjien suunnalta tulevan uhan alaisena.

Alistettujen moninaisuuksien täytyy temmata muutoksen hallinta takaisin eliitiltä, jotta ne voivat tulla muutoksen kohteista sen tekijöiksi.

Vastavallankumous

Eliitti tekee vastakulttuurin nousun tyhjäksi sisällissodalla. Yritys todella muuttaa maailmaa on realismin tunkemista ullakolle, kelpo osa kevätsiivousta. Mutta ryhtyminen muutosprojektiin ilman että ottaa huomioon todennäköiset vastatoimet, ei ole pelkästään idioottimaista, vaan myös kamalan vastuutonta.